

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra O.T.

Citation: Andersen, H. C.: "O.T.", i Andersen, H. C.: *O.T.*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 18. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen04val-shoot-idm140137151500560/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2021)

Anvendt udgave: O.T.

gik det lystigt til. I mit Vildskab, som Dreng, og under et eensformigt Liv, kunde jeg ordentlig langes derefter. Paa en Reise til Børglum Kloster oplevede jeg en Storm. I Morgenstunden var det ganske blikstille, men graat, og vi fik et Slags Fata Morgana. Et Skib, endnu ikke kommet frem over Horizonen, viste sig derude, men var vendt om med hele Takkelagen, Masten ned og Skroget op. Det kalder man Dødningskibet, og naar det sees, er man vis paa et Uveir og en Stranding. Op ad Formiddagen begyndte det ogsaa at lufte, og inden en Time var det en ordentlig Kuling. Havet brummæde ganske artig! vi kjørte op mellem Klitter og Miler, de see ud som Høie og Dale ved Vintertid; men her er det ikke Sne, der smelter, her kommer aldrig et grønt Straa; hist og her skinner en sort Pæl frem, det er en Stump af et Vrag, hvis Historie man ikke kjender. Hen paa Eftermiddagen blev det da en Storm, som den jeg prøvede, da jeg og Karlen reed mellem Klitterne. Vi kunde ikke køre længere, og maatte derfor tage ind i en af Boderne, som Fiskerne havde reist sig mellem de hvide Miler. Der bleve vi, og jeg saae en Stranding, jeg glemmer den aldrig! En Amerikaner laae ikke et Bøsseskud fra Land. De kappede Masten; sex, syv Mand klyngede sig fast til den ude i Vandet! O, hvor de gnyngede i det sproitende Skum! den tog Fart op mod Kysten; tilsidst hang kun tre Mand ved, den kastedes op paa Land, men Søen, der gik tilbage, rullede den med sig, den knuste Arme og Bæen paa dem, som klyngede sig fast, knuste dem, som Orme. Jeg drømte om det flere Nætter. Bølgerne slyngede Skroget af Skibet hoit op, hvor man ellers kjørte, og borede det ned i Sandet. Da vi senere reiste samme Vei tilbage, var For- og Bagstavn borte, man saae ligesom to stærke Plankeværk, Veien gik derimellem. Endnu kjører man tvertigiennem Skroget!»

«Derovre maa jo ethvert poetisk Gemyt blive en Byron!» sagde *Vilhelm*. «Paa mine Forældres Gods have vi ikke uden Idyller; hele Fyen er en Have. Vi besøge hinanden paa Herregaardene, hvor det gaar lystigt til, dandse med Bønderpigerne til Hostgilde, tage paa Jagt i Skoven, og fiske paa Indsøerne. Det eneste Triste vi have, er en Liigbegjængelse, og af romantiske Characterer; en lille puklet Spillemand, en klog Kone og en ærlig Skolemester, der endnu, som *Jeronimus*, fuldt og fast troer, at Jorden er flak, og at man jo maatte falde Fanden i Vold, dersom den dreiede sig.»

«Jeg elsker Jyllands Natur!» udbrød Otto. «Det aabne Hav, den